

Ved dvēseles pie Manis

Elders L. Toms Perijs
no Divpadsmīt apustuļu kворuma

Misionāri turpinās darīt labāko, ko tie var, taču vai nebūtu labāk, ja jūs un es labprātīgi darītu darbu, kas patiesībā ir mūsu?

Pirms daudziem gadiem es braucu pa Universitātes avēniju netālu no Provo kanjona un sev priekšā es ieraudzīju, ka palēninās satiksme. Priekšā atradās policijas mašīnas ar bākugunīm, ugunsdzēsēju mašīna un vairāki meklētāju un glābēju transportlīdzekļi, visi kopā bloķējot ceļu Provo kanjonā. No sākuma es biju sapīcis, jo likās, ka mēs tur varētu pavadīt ilgu laiku. Es biju arī ziņkārīgs — kas radīja šo lielo satraukumu? Kad es paraudzījos uz augšu klints virzienā, gar labā ceļa pusi no ieejas Provo kanjonā es ieraudzīju rāpjamiem dažus vīrus. Es pieņēmu, ka tie bija meklētāji un glābēji. Pēc kā viņi rāpās? Galu galā es to ieraudzīju. Kaut kādā veidā kāda noklīdusi aita bija tikusi 25 pēdu (8 m) augstumā uz klints, un tā tur atradās sarežģītā situācijā. Tā nebija kalnu kaza vai kalnu aita, bet vienkārši balta aita, kas bija nošķīrusies no avju ganāmpulka.

Tā kā man nebija nekā cita, ko darīt, es aplūkoju klints pakāji, pa kuru noklīdusī avs bija uzkāpusi līdz vietai, kur tā stāvēja. Es nespēju iedomāties, kā viņa tur nokļuva. Tomēr tā tur atradās, un viss satraukums manā priekšā bija vērstas tās glābšanai. Līdz šai dienai es nezinu šī stāsta beigas, jo policija izdomāja veidu, kā atkal atjaunot satiksmi.

Braucot projām, viena doma man nelika mieru. Lai arī meklētāju un glābēju personāls noteikti bija ar labiem nodomiem, kā aita uz viņiem reaģēs? Esmu pārliecināts, ka viņiem bija plāns, kādā veidā aitu nomierināt — iespējams, viņi iešaus tai nomierinošu līdzekli no tuva attāluma, lai viņi spētu notvert to, pirms tā nokrīt. Neko nezinot par viņu plānu un maz ko zinot par to, kā dzīvnieki reaģē uz ielenkšanu, ko veic svešinieki, es uztraucos par viņu glābšanas centienu iespējām. Un tad es prātoju — kur ir gans? Noteikti, ka viņam būtu vislabākās izredzes tuvoties aitai, to neuztraucot. Gana mierinošā balss un palīdzīgās rokas bija tas, kas šajā situācijā bija nepieciešams, taču šķita, ka viņa tur nebija.

Kā Baznīcas locekļiem, mums dažkārt šķiet, ka mēs neesam klāt, līdzīgi kā nebija šis gans. Apdomājiet kādu brīdi, ko prezidents Monsons teica jaunajiem misiju prezidentiem 2008. gada seminārā. Viņš teica: „Nav aizvietošanas sludināšanas programmai, kurā iesaistīti Baznīcas locekļi. Klauvēšana pie durvīm to neaizvieto. „Zelta jautājumi” to neaizvieto. Programma, kurā iesaistīti Baznīcas locekļi, ir atslēga uz panākumiem un darbojas, kad vien mēs to mēģinām” („Motivating Missionaries,” 2008. g. 22. jūn., 8).

Skatoties šajā Gaismā, Baznīcas locekļi-misionāri — gan jūs, gan es — esam gani, un pilnlaika misionāri, līdzīgi meklētāju un glābēju komandai, cenšas darīt kaut ko gandrīz neiespējamu, ko paveikt vienatnē. Katrā ziņā pilnlaika misionāri turpinās darīt labāko, ko tie var, taču vai nebūtu labāk, ja jūs un es labprātīgi darītu darbu, kas patiesībā ir mūsu un kam mēs esam labāk piemēroti, jo mēs personīgi pazīstam tos, kuri ir noklīduši un kurus nepieciešams glābt?

Es vēlos koncentrēties uz trīs uzdevumiem Baznīcas locekļiem, kas atrodami Mācībā un Derībās. Katrs no tiem mudina mūs nekavējoties rīkoties, kad draugiem, kaimiņiem un ģimenes locekļiem ir nepieciešama mūsu palīdzība. Tam vajadzētu ietvert tos, kuri ir atkrituši, un mazāk aktīvos. Visiem no mums ir jābūt labākiem Baznīcas locekļiem-misionāriem.

88. nodaļas 81. pantā, Mācībā un Derībās, mēs lasām: „Katram cilvēkam, kurš ticis brīdināts, klājas brīdināt savu tuvāko.” Man ir bijusi privilēģija doties uz daudziem Baznīcas stabiem, lai veicinātu bīskapiju misiju izaugsmi un attīstību. Tā ir bijusi lielu gandarījumu sniedzīga un garīga pieredze man. Es esmu atklājis šajos ceļojumos, un nesenā aptauja apstiprināja faktu, ka vairāk nekā pusei no cilvēkiem Savienotajās Valstīs un Kanādā ir pavisam maz zināšanu vai to vispār nav par mūsu ticību. Es esmu pārliecināts, ka šis procents daudz lielāks varētu būt citās pasaules daļās. Šī pati aptauja vēl parādīja, ka tad, kad Baznīcai nepiederošie ir saskarē ar uzticīgiem Baznīcas locekļiem ilgāku laika periodu vai ir saņēmuši skaidru un precīzu informāciju par Baznīcas ticību un mācībām, viņu attieksme kļūst pozitīva un atvērta.

Baznīcai ir vairāk nekā 50 000 pilnlaika misionāru, kuri kalpo visā pasaulē. *Sludini Manu evaņģēliju* ir palīdzējis tiem kļūt par labākajiem skolotājiem, kas māca Jēzus Kristus evaņģēliju, kādi mums ir bijuši Baznīcas vēsturē. Diemžēl lielāko daļu no sava laika mūsu pilnlaika misionāri pavada, cenšoties atrast cilvēkus, nevis tos mācot. Es uzlūkoju mūsu pilnlaika misionārus kā pārāk maz lietotu mācīšanas avotu. Ja jūs un es darītu vairāk, lai meklētu pilnlaika misionāriem un sniegtu viņiem vairāk viņu laika, lai mācītu cilvēkus, kurus mēs esam atraduši, sāktu notikt diženas lietas. Mēs palaižam garām lielu iespēju Baznīcai augt, ja mēs gaidām, lai mūsu pilnlaika misionāri brīdinātu mūsu tuvāko tā vietā, lai mēs to darītu paši.

Vajadzētu būt tā, ka mēs „ar lielu nopietnību” (M&D 123:14) nesam evaņģēlija gaismu tiem, kuri meklē atbildes uz to, ko piedāvā glābšanas iecere. Daudzi ir norūpējušies par savu ģimeni. Daži raugās pēc drošības pasaulē, kuras vērtības ir mainīgas. Mūsu iespēja ir sniegt tiem cerību un drosmi un aicināt tos nākt kopā ar mums un pievienoties tiem, kuri pieņem Jēzus Kristus evaņģēliju. Tā Kunga evaņģēlijs ir uz zemes un svētīs viņu dzīvi šeit un nākamajā mūžībā.

Evaņģēlija centrā ir mūsu Kunga un Glābēja Izpirkšana. Izpirkšana sniedz spēku, lai nomazgātu mūsu grēkus, lai dziedinātu un dāvātu mūžīgo dzīvi. Visas neapmieramās Izpirkšanas svētības var tikt dotas vienīgi tiem, kuri dzīvo atbilstoši evaņģēlija principiem un saņem priekšrakstus, kas ir — ticība Jēzum Kristum, grēku nožēlošana, kristīšana, Svētā Gara dāvana un izturēšana līdz galam. Mūsu lielais misionāru vēstījums pasaulei ir tāds, ka visa cilvēce ir aicināt tikt glābta un ieiet Labā Gana, Jēzus Kristus, ganāmpulkā.

Mūsu misionāru vēstījumu stiprina zināšanas par Atjaunošanu. Mēs zinām, ka Dievs runā ar Saviem praviešiem šodien, tāpat kā Viņš to darīja senatnē. Mēs arī zinām, ka Viņa evaņģēlijs tiek sludināts ar atjaunotās priesterības spēku un pilnvarām. Nevienam citam vēstījumam nav tik lielas mūžīgas nozīmes ikvienam, kas šodien dzīvo uz Zemes. Visiem no mums vajag mācīt šo vēstījumu citiem ar spēku un pārliecību. Tā ir klusā un mierīgā Svētā Gara balss, kas liecina caur mums par Atjaunošanas brīnumu, taču vispirms mums ir jāatver savas mutes un jāliecina. Mums ir jābrīdina savi tuvākie.

Tas vada mani pie otrās Rakstu vietas, kurā es vēlos dalīties ar jums no Mācības un Derībām. Kamēr 81. pants 88. nodaļā māca mums, kas misionāru darbs ir atbildība katram no mums, tiklīdz mēs esam brīdināti, 7.–10. pants 33. nodaļā māca mums atvērt savas mutes.

7. pants neatstāj nekādas šaubas jebkura prātā, kurš ir iegaumējis 4. nodaļu no Mācības un Derībām, ka Tas Kungs runā par misionāru darbu: „Jā, patiesi, patiesi Es saku jums, ka druva ir jau balta pļaujai; tādēļ, laidiet darbā savus sirpjus un pļaujiet ar visu savu spēku, prātu un izturību.”

Tad nāk rīkojums — trīs reizes — atvērt mūsu mutes:

„Atveriet savas mutes un tās tiks piepildītas, un jūs tapsit tāpat kā Nefijs senatnē, kurš ceļoja no Jeruzālemes tuksnesī.

Jā, atveriet savas mutes un nesaudzējiet, un kūlīši tiks sakrauti jums uz muguras, jo raugi, Es esmu ar jums.

Jā, atveriet savas mutes, un tās tiks piepildītas, sakot: Nožēlojiet, nožēlojiet grēkus, un sagatavojiet Tam Kungam ceļu, un taisiet taisnas Viņa takas, jo debesu valstība ir tuvu” (8.–10. p.).

Ko katrs no mums teiktu, ja mums būtu jāatver savu mute trīs reizes? Es vēlos piedāvāt ieteikumus. Pirmkārt un vispirms, mums vajadzētu paziņot, ka ticam Jēzum Kristum un Viņa Izpirkšanai. Viņa veiktā Izpirkšana svētī visu cilvēci ar nemirstības dāvanu un iespēju baudīt lielāko no visām Dieva dāvanām cilvēkam — mūžīgās dzīves dāvanu. Otrajā reizē, kad mēs atveram savas mutes, mums vajadzētu saviem vārdiem pastāstīt stāstu par Pirmo vīziju — tas ir, mūsu zināšanas par zēnu, kurš vēl nebija 15 gadus vecs, kurš devās koku birzī un pēc sirsnīgas un pazemīgas lūgšanas viņam tika atvērtas Debesis. Pēc gadsimtiem ilga apjukuma Dievības patiesā daba un Dieva patiesās mācības tika atklātas pasaulei.

Trešajā reizē, kad mēs atveram savas mutes, liecināsim par Mormona Grāmatu, vēl vienu liecību par Jēzu Kristu. Mormona Grāmata papildina Bībeli, sniedzot mums izpratni par mūsu Glābēja evaņģēlija mācībām. Mormona Grāmata ir pārlicinošs pierādījums, ka Džozefs Smits patiesi bija Dieva pravietis. Ja Mormona Grāmata ir patiesa, notika priesterības atjaunošana. Ja Mormona Grāmata ir patiesa, tad ar šīs priesterības spēku Džozefs Smits atjaunoja Jēzus Kristus Baznīcu. Es nupat kā pabeidzu Almas grāmatu, lasot Mormona Grāmatu. Tuvu beigām Almas diženajam vēstījumam Baznīcai Zarahemlā viņš teica:

„Jo vai ir kāds gans starp jums, kam ir daudzas avis un kas neuzrauga tās, lai vilki neienāktu un neaprītu viņa avis? Un lūk, ja vilks ienāk viņa ganāmpulkā, vai viņš nedzen to prom? Jā, un beigās, ja viņš var, viņš to nogalinās.

Un tagad es saku jums, ka Labais Gans jūs sauc, un, ja jūs uzklausīsiet Viņa balsi, Viņš atvedīs jūs Savā ganāmpulkā, un jūs esat Viņa avis; un Viņš pavēl jums, lai jūs neļautu nevienam plēsīgam vilkam nākt jūsu starpā, lai jūs netiktu iznīcināti” (Almas 5:59–60).

Glābējs ir Labais Gans, un mēs esam aicināti Viņam kalpot. Aita uz klints sienas pie Provo kanjona un šie Almas vārdi atgādina man par jautājumu, ko Glābējs uzdeva Lūkas evaņģēlija 15. nodaļā: „Kurš no jūsu vidus, kam ir simts avis un kas vienu no tām ir pazaudējis, neatstāj visas deviņdesmit deviņas tuksnesī, lai ietu pakaļ pazudušajai, līdz kamēr tas to atradīs?” (4. pants).

Parasti, kad es domāju par avju ganīšanu, es domāju par prasību vai atbildību, kas ir ganam, darīt *visu*, ko viņš var, *visu* savu avju labā. Šī pieredze tomēr man atgādināja, ka tā ir līdzība par pazudušo avi, un manas domas pievērsās tās vienas noklīdušās aitas bīstamajam stāvoklim, kad tā bija pilnīgi viena un nespēja atrast citu pakāpienu uz klints sienas, un nespēja arī apgriezties un veikt ceļu lejup. Cik gan izmisusi un bezcerīga tā jutās, pilnīgi bezspēcīga glābt sevi, vienu soļa attālumā no nelaiemes!

Ir svarīgi, ka katrs no mums padomā par to, kā ir justies noklīdušam, un ko tas nozīmē — būt „garīgam” ganam, kurš pamet 99, lai atrastu vienu, kas ir pazudusi. Šādiem ganiem ir vajadzīgas zināšanas un palīdzība no meklētāju un glābēju komandas, taču tie ir vienmēr klāt, pieejami un rāpjas tieši tiem blakus, lai glābtu tos, kuri ir bezgalīgi vērtīgi Dieva acīs, jo tie ir Viņa bērni. Šādi gani atbilst pēdējam rīkojumam būt par Baznīcas locekļiem-misionāriem, kurā es vēlos dalīties no Mācības un Derībām:

„Un ja būs tā, ka jūs strādāsiet visas savas dienas, piesaucot grēku nožēlošanai šos ļaudis, un atvedīsiet kaut vienu dvēseli pie Manis, cik liels būs jūsu prieks ar viņu Mana Tēva valstībā!

Un tagad, ja jūsu prieks būs liels ar vienu dvēseli, ko jūs būsiet atveduši pie Manis Mana Tēva valstībā, cik liels būs jūsu prieks, ja jūs atvedīsiet daudzas dvēseles pie Manis!” (M&D 18:15–16).

Kā māca Raksti, šādi gani pieredz neizsakāmu prieku. Par to es sniedzu liecību Jēzus Kristus Vārdā, āmen.